

Eventyr For Alle

A black and white illustration of a white fox or cat-like animal, looking down and to the right, positioned behind the title text.

Signe Sivkappe

Joseph Jacobs

Signe Sivkappe

Nå var det en gang en veldig rik herremann, og han hadde tre døtre, og han tenkte at han ville se hvor glad de var i ham. Så han sier til den første: «Hvor høyt elsker du meg, min kjære?»

«Jo», sa hun, «elsker deg som mitt eget liv.»

«Det er godt», sa han.

Så til den neste, spurte han: «Hvor høyt elsker du meg, min kjære?»

«Jo», sa hun, «høyere enn alt i verden.»

«Det er godt», sa han.

Så sier han til den tredje: «Hvor høyt elsker du meg, min kjære?»

«Jo, jeg elsker deg som ferskt kjøtt elsker salt», sa hun.

Og da ble han sint. «Du elsker meg ikke i det hele tatt», sa han, «og du får ikke være her i mitt hus!» Så drev han henne ut på flekken, og slengte døra i ansiktet hennes.

Og hun dro langt og lengre enn langt, til hun kom til ei myr, og der samla hun en mengde siv og brukte dem til å lage ei slags kappe med hette, for å dekke henne fra hode til fot, og for å gjemme de fine klærne hennes. Og da hun hadde dratt langt og lengre enn langt kom hun til et stort hus.

«Trenger dere ei stuepike?» spurte hun.

«Nei, det gjør vi ikke», sa de.

«Jeg har ikke noe sted å dra», sa hun, «og jeg ber ikke om noen lønn, og gjør alt slags arbeid», sa hun.

«Vel», svarte de, «hvis du ønsker å vaske grytene og skrape kasserollene så kan du bli», sa de.

Så hun ble værende der og vaska grytene og skrapte

kasserollene og gjorde alt det skitne arbeidet. Og fordi hun ikke gav dem noe navn, kalte de henne bare «Signe Sivkappe».

Nå var det en dag det skulle være en stor dans ikke langt av gårde, og tjenerne fikk lov til å bli med og se på storfolket. Signe Sivkappe sa at hun var for trett til å dra, så hun ble hjemme.

Men da de hadde dratt tok hun av seg sivkappa, og vaska seg, og dro til dansen. Og ingen andre der var så vakkert kledd som henne.

Og der var selvfølgelig sønnen til mesteren hennes, og

selvfølgelig forelsket han seg i henne straks han så henne. Han ville ikke danse med noen andre.

Men før dansen var ferdig, sneik Signe Sivkappe seg ut og dro hjem igjen. Og da de andre stuepikene kom tilbake, lot hun som om hun lå og sov med sivkappa på seg.

Og neste morgen sa de til henne: «Skal si du gikk glipp av noe, Signe Sivkappe!»

«Hva da?» sa hun.

«Jo, den vakreste dame du noen gang har sett, kledd så fargerik og flott. Den unge mester, han kunne ikke ta øynene fra henne.»

«Ja, henne hadde jeg likt og sett», sa Signe Sivkappe.

«Ja, det er en annen dans i kveld, og kanskje hun kommer dit.»

Men da kvelden kom, sa Signe Sivkappe at hun var alt for trøtt til å dra med dem. Men da de hadde dratt, tok hun selvsagt av seg sivkappa og vaska seg, og dro av gårde til dansen.

Mesterens sønn hadde regna med å se henne igjen, og han dansa ikke med noen andre, og tok aldri øynene fra henne. Men før dansen var over, sneik hun seg ut og dro hjem, og da stuepikene kom tilbake så lot hun som om hun sov, med sivkappa på seg.

Neste dag sa de til henne igjen: «Ja, Signe Sivkappe, du skulle vært der og sett dama. Hun var der igjen, så fargerik og flott, og den unge mester tok aldri øynene fra henne.»

«Sier dere det?» sa hun. «Henne hadde jeg likt og sett.»

«Vel», sa de, «det er en dans igjen denne kvelden, og du bare *må* dra sammen med oss, for hun kommer sikkert til å være der.»

Og da kvelden kom, sa Signe Sivkappe at hun var alt for trøtt til å dra, og uansett hva de gjorde måtte hun bli

hjemme. Men da de hadde dratt, tok hun av seg sivkappa og vaska seg, og dro av gårde til dansen.

Mesterens sønn ble overmåte glad da han så henne. Han dansa ikke med noen andre enn henne, og tok aldri øynene fra henne. Da hun ikke ville fortelle ham navnet sitt eller hvor hun kom fra, gav han henne en ring og sa at hvis han ikke fikk se henne igjen ville han dø.

Og før dansen var over, sneik hun seg ut og dro hjem, og da stuepikene kom hjem lot hun som om hun sov med sivkappa på seg.

Og neste dag sa de til henne: «Ser du, Signe Sivkappe, du ble ikke med i går kveld, og nå får du ikke sett dama, for nå er det ikke mer dans.»

«Ja, jeg hadde virkelig likt å fått sett henne», sa hun.

Mesterens sønn prøvde på alle mulige måter å finne ut hvor dama hadde dratt, men uansett hvor han dro, og uansett hvem han spurte, hørte han aldri noe om henne. Og han ble sykere og sykere av kjærlighet til henne, helt til han ble sengeliggende.

«Gå og lag noen velling til den unge mesteren», sa de til kokka. «Han dør av kjærlighet til dama.» Kokka satt i gang med å lage den da Signe Sivkappe kom inn.

«Hva holder du på med?» sa hun.

«Jeg skal lage noe velling til den unge mesteren», sa kokka, «for han dør av kjærlighet til dama.»

«La meg lage den», sa Signe Sivkappe.

Først så ville ikke kokka la henne, men til slutt sa hun ja, og Signe Sivkappe lagde vellinga. Og da hun hadde lagd den, lurte hun seg til å slippe ringen nedi den før kokka tok den opp.

Den unge mannen drakk den opp, og da så han ringen på bunnen.

«Hent kokka», sa han.

Så kom hun opp.

«Hvem lagde denne vellinga?» sa han.

«Jeg gjorde det», sa kokka, for hun ble redd.

Og han så på henne: «Nei, det gjorde du ikke», sa han. «Si hvem som lagde den, så skal det ikke skje deg noe ondt.»

«Ja vel, det var Signe Sivkappe», sa hun.

«Send Signe Sivkappe hit», sa han.

Så kom Signe Sivkappe.

«Lagde du denne vellinga?» sa han.

«Ja, det gjorde jeg», sa hun.

«Hvor fikk du tak i denne ringen?» sa han.

«Fra ham som gav den til meg», sa hun.

«Hvem er du da?» spurte den unge mannen.

«Jeg skal vise deg», sa hun. Og hun tok av seg sivkappa, og der var hun i sine vakre klær.

Og da ble mesterens sønn veldig fort frisk, og de skulle gifte seg om kort tid. Det skulle være et veldig stort bryllup, og alle ble bedt fra fjern og nær. Og Signe Sivkappes far ble bedt. Men hun fortalte ingen hvem hun var.

Men før bryllupet dro hun til kokka, og hun sa:

«Jeg vil at du skal lage hver eneste rett uten noe salt.»

«Det blir jo ikke noe godt», sa kokka.

«Det gjør ikke noe», sa hun.

«Ja vel, da», sa kokka.

Og så kom bryllupsdagen, og de ble gift. Og etter at de var gift, satte alle sammen seg ned til middagen. Da de begynte å spise kjøttet, var det så smakløst at de ikke kunne spise det. Men far til Signe Sivkappe prøvde først en rett, og så en annen, og da brast han i gråt.

«Hva er det for noe?» sa mesterens sønn til ham.

«Å!» sa han. «Jeg hadde ei datter. Og jeg spurte henne

om hun elska meg. Og hun sa: «Som fersk kjøtt elsker salt.»
Og jeg sendte henne ut døra, for jeg trodde at hun ikke elska meg. Og nå ser jeg at hun elska meg bedre enn alle. Og hun kan være død for alt jeg vet.»

«Nei, far, det er hun ikke!» sa Signe Sivkappe. Og hun gikk bort til ham og la armene rundt ham.

Og så levde de lykkelig alle sine dager.

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Engelsk folkeeventyr fra samlingene til Joseph Jacobs (1854-1916).
(Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Cap o' Rushes

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den originale engelske teksten fra [English Fairy Tales, 1890](http://gutenberg.org)
(gutenberg.org) (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: John Dickson Batten (1860-1932)

Digitalt fargelagt av Karl-Robert Rønning.

Kilde: [English Fairy Tales. Third Edition, Revised, 1902](http://archive.org) (archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.